

Arrest

nr. 64 316 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat G. VAN CAUTEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 april 2010 en heeft zich op 19 april 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 21 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 17 juni 2010 en 16 maart 2011.

1.3. Op 18 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Uw echtgenoot, M.(...) Z.(...), was leerling-kunstenaar en samen met een aantal medeleerlingen werkte hij op zaterdag in een kunstatelier. Ze kregen les van drie docenten, L.(...), I.(...) en M.(...). Toen Moussavi zich voor de presidentsverkiezingen kandidaat stelde, steunde het atelier hem en voerden ze tot twee dagen voor de verkiezingen propaganda voor hem. Na de verkiezingen namen ze deel aan de demonstraties tegen het regime. Op zaterdag 28/6/1388 (Iraanse kalender; stemt overeen met 19 september 2009 in de Gregoriaanse kalender) dook uw echtgenoot op een voor u onbekende plaats onder. Hij had toen immers vernomen dat zijn vier medeleerlingen en docenten die dag gearresteerd waren. L.(...) was enige tijd daarvoor al gearresteerd. Uw echtgenoot was op 28/6/1388 niet in het atelier aanwezig, omdat hij toen uitzonderlijk moest werken. Sinds die dag had u persoonlijk geen contact meer met hem, maar uw vader had sindsdien tot 12/1388 (februari/maart 2010) wel nog een tweetal keer telefonisch contact. Een week na de arrestaties, op 5/7/1388 (27 september 2009), was er bij u thuis een huiszoeking. Men vond niets substantieels, maar de computer van uw echtgenoot, wat propaganda en enkele van zijn identiteitsdocumenten werden in beslag genomen. Enkele dagen later vernam u via uw oom, die onderzoeksrechter is, dat de arrestanten een zwaar juridisch dossier hadden. Diezelfde dag nog besloot u uit angst in Damavand, in het noorden van Iran, onder te duiken. U verbleef er ongeveer vier en een halve maand. Op 1/12/1388 (20 februari 2010) vielen de autoriteiten opnieuw in uw vaders woning binnen. U en uw echtgenoot werden gezocht. Gezien jullie niet thuis waren, werd uw broer Ali opgepakt. Uw familie vernam dat uw broer pas vrijgelaten zou worden als er nieuws over u en uw echtgenoot was. Op 3/12/1388 (22 februari 2010) had u een telefonisch contact met uw vader. Zo vernam u de arrestatie van uw broer. U wachtte nog een drietal dagen en toen u geen nieuws meer kreeg, keerde u op 7/12/1388 (26 februari 2010) naar Teheran terug. Toen vernam u dat er tijdens uw afwezigheid twee convocaties (d.d. 19/8/1388 of 10 november 2009; en 24/9/1388 of 15 december 2009) toegekomen waren. Uw echtgenoot werd opgeroepen omdat hij een tentoonstelling tegen de staatsveiligheid zou opgezet hebben en omdat hij tot oproer en rellen tijdens de verkiezingen aangezet zou hebben. U contacteerde de autoriteiten – bij de eerste huiszoeking hadden ze u een telefoonnummer gegeven – en u zei dat u zich de volgende dag zou aanmelden. Ze antwoordden dat ze u zelf de volgende dag zouden contacteren en u een adres zouden geven. Een uur later stonden ze echter al aan uw deur en namen u mee. Gedurende drie dagen werd u voortdurend over uw echtgenoot ondervraagd. Uiteindelijk werden u een aantal documenten voorgelegd die u moest tekenen alvorens u kon vrijkomen. U mocht de documenten zelf niet lezen. Nadat u deze ondertekend had, onthulden uw ondervragers de inhoud van de door u getekende documenten. U moest zich samen met uw echtgenoot binnen de drie dagen melden. Indien u dit niet deed, zou u beschuldigd worden van de feiten – ondermeer overspel en apostasie – die u in de documenten bekend had. Na uw vrijlating, op 12/12/1388 (3 maart 2010) vluchtte u samen met uw zoon uit Iran en kwam u naar België waar u op 19 april 2010 een asielaanvraag indiende. U verklaarde niet meer naar Iran te kunnen terugkeren uit vrees er gearresteerd te worden. Sinds uw komst in België nam u aan één demonstratie voor de Iraanse ambassade deel. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboorteboekje) en de shenasnameh van uw zoon; uw huwelijksakte; uw rijbewijs; uw melikaart (nationale kaart); een foto van uw echtgenoot; kopieën van de twee convocaties; en een internetartikel (dat u na het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal neerlegde) over inbreuken tegen de persvrijheid in Iran, waarin u de naam S.(...) L.(...) (een journalist die op 17 juni 2009 vastzat) aangekruist heeft.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er omwille van enkele fundamentele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen geen geloof meer gehecht worden aan de arrestatie en de vervolging van de docenten en de medestudenten van uw echtgenoot op 28/6/1388 (10 september 2009). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat **twee docenten**, i.e. I.(...) en M.(...), **en zes medestudenten**, van wie u geen enkele naam kende, van uw echtgenoot die dag **gearresteerd werden**. Naar de namen van de medestudenten had u overigens nooit geïnformeerd (CGVS I, p. 13). Bij het tweede gehoor zei u echter dat er die dag **in totaal vier mensen gearresteerd werden**. U kende drie van de vier bij naam: I.(...), M.(...) en R.(...). De vierde kende u niet. I.(...) was een docent en u vermoedde dat M.(...) ook een docent was. R.(...) was een medestudente van uw echtgenoot (CGVS II, p. 5-6; p. 10). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd

werd, repliceerde u op onafdoende wijze dat de gebeurtenissen zich al lang geleden afspeelden, dat u het niet precies wist en dat u het daarom bij benadering omschreef (CGVS II, p. 12). Dit is onafdoende als uitleg, gezien er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat een asielzoeker een gebeurtenis die de rechtstreekse oorzaak van zijn/haar vlucht uit zijn/haar land van herkomst inhoudt en die bijgevolg een enorme impact op zijn/haar leven gehad heeft geruime tijd later nog steeds precies en adequaat kan omschrijven. Voorts beweerde u bij het eerste gehoor **dat u al in Damavand was** toen u **via uw tante** vernam dat degenen die op 28/6/1388 gearresteerd werden van zware misdaden beschuldigd werden (CGVS I, p. 16). Bij uw tweede gehoor gaf u evenwel aan **dat u zich toen nog steeds thuis in Teheran bevond** en dat u dit **via uw oom** vernam. Later die dag vertrok u naar Damavand (CGVS II, p. 7-8). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u enkel dat u het bij uw vader hoorde toen u naar Damavand zou vertrekken en zei u dat u zich bij het eerste gehoor misschien vergist had (CGVS II, p. 12). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid beschouwd worden. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie op 28/6/1388 ernstig op de helling komt te staan. Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw gebrekkige kennis in dit verband. Zo verklaarde u bij het eerste gehoor dat L.(...), één van de docenten van uw echtgenoot, ongeveer **twee dagen vóór 28/6/1388** gearresteerd werd (CGVS I, p. 13). Bij het tweede gehoor slaagde u er niet meer in L.(...)' arrestatie in de tijd te situeren (CGVS II, p. 6). Dat L.(...) enkele dagen voor 28/6/1388, i.e. 19 september 2009, zou gearresteerd zijn, is evenwel geenszins in overeenstemming te brengen met het rapport van Reporters Without Borders dat u na uw eerste gehoor aan het Commissariaat-generaal bezorgde en waaruit blijkt dat L.(...) **niet in september 2009, maar al op 17 juni 2009**, i.e. vlak na de presidentsverkiezingen en meer dan twee maanden voor de arrestaties van 28/6/1388, gearresteerd werd. Voorts is het hoogst merkwaardig dat u niet alle namen van de gearresteerde vrienden van uw echtgenoot kende. Bij uw eerste gehoor kende u slechts drie namen en bij uw tweede gehoor kende u er vier. U wist niet eens het geslacht van de gearresteerde vriend(en) die u niet bij naam kende (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 10). Verder wist u niet waar die personen vast zaten en of ze intussen veroordeeld werden (CGVS I, p. 14). Het is echter hoogst merkwaardig dat u hierover, i.e. over de precieze omstandigheden van L.(...)' arrestatie, over de identiteit van alle arrestanten en over hun juridische procedure, geen informatie had, gezien uw bewering dat u via uw oom, die onderzoeksrechter bij de revolutionaire rechtbank is, wél kon vernemen dat degenen die op 28/6/1388 gearresteerd werden een zwaar juridisch dossier hadden (CGVS I, p. 14). Dat u enerzijds via uw oom kon vernemen dat ze een zwaar juridisch dossier hadden en anderzijds geen enkele informatie kon verschaffen over de context van de gebeurtenissen, de identiteit van de gearresteerden en hun juridische procedure is dan ook geenszins met elkaar in overeenstemming te brengen. Uw repliek, met name dat u tegenwoordig geen contact meer onderhoudt met Iran (CGVS I, p. 14), is om twee redenen onafdoende. Enerzijds slaagde u er wel in om na het tweede gehoor identiteitsdocumenten uit Iran te laten overbrengen en onderhoudt uw in België aanwezige schoonbroer contacten met het thuisfront (CGVS I, p. 4-5). Anderzijds sloop er, betreffende deze contacten, een ernstige tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u op geen enkele manier contact met uw familie in Iran kon onderhouden. U kon niet telefoneren – de telefoon wordt gecontroleerd – en u had geen emailadres noch facebookaccount. U verklaarde uitdrukkelijk niet te weten hoe je een emailadres of facebookaccount moest aanmaken. U had hier in België bovendien geen toegang tot het internet. Toen u uw facebookaccount u op het internet getoond werd, zag u zich genoodzaakt te erkennen dat u inderdaad een facebookaccount heeft (CGVS II, p. 2-3). Gevraagd waarom u uw facebookaccount verzwegen had, zei u op onafdoende wijze dat u dit uit schrik niet verteld had en dat u niet wist waarom u schrik had (CGVS II, p. 3). Het verzwijgen van een van uw communicatiemiddelen werpt dan ook ernstige twijfels op betreffende uw bewering dat u geen contacten meer met Iran onderhoudt. Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat u de gebeurtenissen van 28/6/1388, i.e. de oorzaak van de door u beweerde problemen, geenszins aannemelijk gemaakt heeft.

Gezien u deze gebeurtenissen van 28/6/1388 geenszins aannemelijk gemaakt heeft, komt ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen van u en uw echtgenoot naar aanleiding van de arrestaties op 28/6/1388 ernstig op de helling te staan. Dit wordt bijkomend bevestigd door een aantal tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen in dit verband. Zo verklaarde u aanvankelijk

dat de autoriteiten bij de huiszoeking d.d. 5/7/1388 (27 september 2009) twee identificatiebewijzen van uw echtgenoot, i.e. **zijn legerdienstkaart en een sportkaart, in beslag genomen** hadden en dat hij alle andere identificatiebewijzen bij zich had (CGVS I, p. 15). Bij het tweede gehoor zei u echter **niet te weten welk identificatiebewijs de autoriteiten precies in beslag genomen hadden**. U voegde hieraan toe dat u dit ook **nooit geweten** heeft (CGVS II, p. 10). Bij confrontatie hiermee reageerde u niet (CGVS II, p. 13). Voorts verklaarde u betreffende de convocaties waarbij uw echtgenoot tijdens uw verblijf in Damavand tweemaal opgeroepen werd bij uw eerste gehoor dat **uw vader u de originele convocaties na uw drie dagen durende arrestatie heeft laten zien** (CGVS I, p. 8). Bij uw tweede gehoor zei u **dat u de originelen nooit gezien heeft** (CGVS II, p. 10). Hiermee geconfronteerd, herhaalde u dat u de originelen niet gezien heeft en voegde u hieraan toe **dat u de kopieën pas voor het eerst in België zag** (CGVS II, p. 12). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan weerom niet als afdoende uitleg beschouwd worden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid/authenticiteit van de (kopieën van de) convocaties die u neerlegde ter staving van het feit dat uw echtgenoot door de autoriteiten gezocht werd ernstig op de helling te staan. Dat er slechts weinig waarde aan de door u neergelegde convocaties gehecht kan worden, blijkt tevens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Uit een jarenlang onderzoek van Iraanse juridische documenten die door Iraanse asielzoekers in het kader van hun asielprocedure neergelegd werden blijkt immers dat nagenoeg alle voorgelegde documenten vals waren. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde huiszoeking en aan de door u beweerde (juridische) vervolging van uw echtgenoot door de Iraanse autoriteiten.

Gezien u beweerde omwille van de problemen van uw echtgenoot door de Iraanse autoriteiten gezocht te worden, kan ook aan deze door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten, die zich ondermeer vertaalde in een kortstondige detentie waarbij u een aantal documenten met valse beschuldigingen moest tekenen, geen enkel geloof meer gehecht worden.

Aangaande uw deelname aan één betoging in België kan er tot slot op gewezen worden dat, naast het feit dat u er als gewone deelnemer zonder enige verantwoordelijkheid – u sprak niet met de pers, u spreekte niet, u was geen lid van een politieke vereniging en u had de betoging niet georganiseerd – was, u geen enkele concrete aanwijzing had dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte waren (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 5).

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Uw zoons shenasnameh bevestigt zijn identiteit en zijn nationaliteit. Hieraan wordt niet getwijfeld. Het artikel over gearresteerde journalisten in Iran bevestigt de arrestatie van een zekere L.(...). Dit doet echter geen afbreuk aan bovengemaakte vaststelling dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u of uw echtgenoot hierom door de Iraanse autoriteiten vervolgd worden. Op de foto is enkel een man naast een schilderij te zien, maar deze foto toont verder niets aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat de door de commissaris-generaal aangebrachte tegenstrijdigheden bezwaarlijk tegenstrijdig kunnen worden genoemd en dat deze haar geloofwaardigheid zeker niet kunnen aantasten. Zij onderneemt een poging om deze tegenstrijdigheden, en haar gebrekkige kennis, te weerleggen of te verklaren en stelt wat betreft de neergelegde convocaties dat het niet is omdat de documenten van de meerderheid van Iraanse asielzoekers vals waren, dat de documenten van verzoekster ook automatisch vals zouden zijn.

Aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stukken toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) er omwille van fundamentele tegenstrijdigheden in haar verklaringen en haar gebrekkige kennis geen geloof kan worden gehecht aan de arrestatie en de vervolging van de docenten en medestudenten van haar echtgenoot, (ii) hierdoor ook de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen van haarzelf en haar echtgenoot op de helling komen te staan, (iii) deze ongeloofwaardigheid opnieuw wordt

bevestigd door een aantal tegenstrijdigheden omtrent de bij de huiszoeking in beslag genomen documenten en de (originele) convocaties die zij gezien heeft, (iv) de lage bewijswaarde van de neergelegde convocaties ook blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, (v) zij geen enkele concrete aanwijzing heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar deelname aan één betoging in België, en (vi) de overige door haar neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster de feiten die zij aanhaalt niet bewijst en de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. De in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en tekortkomingen betreffen essentiële elementen in haar relaas die, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, wel degelijk invloed hebben op haar geloofwaardigheid, en het louter ontkennen en minimaliseren van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven is niet voldoende om deze te ontkrachten.

2.4.1. Verzoekster is vooreerst van mening dat haar niet verweten kan worden dat zij niet exacter weet hoeveel docenten en of medeleerlingen gearresteerd werden omdat zij geen rechtstreekse getuige was van de feiten en zij de betrokkenen enkel van horen zeggen kende via haar echtgenoot, doch dit argument neemt niet weg dat de arrestatie van deze personen naar verzoeksters verklaringen de directe oorzaak was van de vlucht van haar echtgenoot die ze sindsdien niet meer persoonlijk zou gezien of gehoord hebben, de huiszoeking die een week later in hun huis zou hebben plaatsgevonden waarbij verschillende spullen van haar echtgenoot in beslag zouden zijn genomen, haar persoonlijke vlucht uit Teheran naar Damavand, de arrestatie van haar broer omdat de Iraanse autoriteiten noch verzoekster noch haar echtgenoot konden te pakken krijgen, de drie dagen durende detentie van verzoekster waarbij zij zou verplicht geweest zijn documenten met beschuldigingen te ondertekenen zonder dat ze die mocht lezen en van haar uiteindelijke vlucht uit Iran. Dat de arrestatie van de docenten en medestudenten van haar echtgenoot niet de kern van haar verdwijning vormt, kan derhalve bezwaarlijk worden voorgehouden. Van verzoekster mag dan ook verlangd worden dat zij deze gebeurtenis die een grote impact heeft gehad op haar leven precies en adequaat kan omschrijven. Dat zij zelf geen getuige was doet hieraan geen afbreuk aangezien van verzoekster verwacht wordt dat zij inspanningen levert om via alle mogelijke kanalen hieromtrent informatie te bekomen. Dit geldt des te meer nu haar oom onderzoeksrechter zou zijn bij de revolutionaire rechtbank via wie ze aan informatie zou kunnen geraken (CGVS, gehoor I, p 14).

De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de namen en het aantal arrestanten ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van deze arrestaties. Zo stelt verzoeker tijdens het eerste gehoor dat *“drie docenten en samen zes leerlingen”* werden gearresteerd, waarbij zij aangaf enkel de namen van de docenten te kennen, met name L., I. en M., en de namen van de medestudenten niet te kennen (CGVS gehoor I, p. 12-13), terwijl zij daarentegen tijdens het tweede gehoor sprak over twee docenten, zijnde L. en I., met de expliciete vermelding dat zij andere docenten nooit heeft gekend, zij één van de studenten wel bij naam noemt (*“die mevrouw R. (...) dat is een leerling”*), en zij verklaarde *“drie leerlingen zijn gearresteerd en in totaal werden zes sorry vier mensen gearresteerd. En met L.(...) erbij geeft dat vijf arrestaties? Dat klopt.”* (CGVS, gehoor II, p. 5-6). Van verzoekster wordt niet verwacht dat zij alle details betreffende de identiteit van de gearresteerde docenten en studenten kent doch wel dat zij minstens coherente verklaringen aflegt over het aantal studenten en docenten en de namen van de personen die zij wel kent, wat in casu niet het geval is.

2.4.2. Ook wat betreft de plaats waar zij zich bevond toen zij tien dagen na de huiszoeking nieuws vernam over het lot van de arrestanten, met name dat zij een zwaar juridisch dossier hadden, slaagde verzoekster er niet in coherente verklaringen af te leggen. In tegenstelling tot wat zij in haar

verzoekschrift voorhoudt, verklaarde zij tijdens het eerste gehoor niet alleen dat zij de informatie vernam via haar oom die in Damavand woont - hetgeen niet zou impliceren dat zij daar ook zelf was -, doch wel "(...) *Had u vanuit uw onderduikadres contacten met uw familie in Teheran? Neen. U had geen telefonisch contact? Neen. De tante van mijn moeder was alleen daar en die kwam langskijken. (...) U was in feite gedurende die vier en een halve maand totaal afgezonderd van uw familie? (...) U zegt dat u tien dagen na de huiszoeking info vernomen heeft over de arrestanten en u zegt tevens dat u geen contact had met familie, hoe komt dat? Ik heb het via mijn oom vernomen die in Damavand woont. (...) Tijdens uw verblijf in Damavand wist u niet dat uw man uw vader contacteerde? Hij had het aan een oom gezegd. Herhaling vraag? Ik wist het in Damavand omdat mijn oom dat wist en die had het laten weten aan mijn moeders tante.*" (CGVS, gehoor I, p. 16). Verzoekster herhaalt deze verklaring tijdens het tweede gehoor ("Wanneer heeft u via uw oom vernomen dat de beschuldigingen zo zwaar waren? Toen ik in Damavand was"), doch verklaart meteen daarna dat haar oom dit nieuws laten weten heeft de avond dat ze naar Damavand wou vertrekken wat zij nog herhaalde ("na het horen van de beschuldigingen besloot ik naar Damavand te gaan (...) Tussen die inval en uw vertrek naar Damavand vernam u de beschuldigingen aan het adres van die mensen? Ja. Waar was u toen u die beschuldigingen vernam? Ik was bij mijn vader thuis." (CGVS, gehoor II, p. 7). Ook de aanvulling dat haar oom langs moederskant de beschuldigingen vertelde, strookt niet met haar eerdere verklaringen dat haar oom het aan haar tante langs moederskant vertelde en zij het via haar vernam. De Raad merkt op dat verzoekster in het verzoekschrift slechts één passage uit het gehoor I van p. 16 citeert en dat bij nalezing duidelijk en zonder enige twijfel blijkt dat zij tijdens het eerste gehoor stelt dat zij het nieuws vernam van haar oom op het moment dat zowel zij als de oom in Damavand waren zodat de incoherente verklaringen dienaangaande, zoals vermeld in de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier.

In de mate verzoekster in het verzoekschrift betoogt, dat bezwaarlijk kan verwacht worden dat zij zich exact herinnert waar zij zich bevond toen zij informatie kreeg over de gearresteerden en dat zij een zwaar juridisch dossier hadden, zeker nu haar man zich niet onder deze gearresteerden bevond en haar zorgen op dat moment gingen naar haar echtgenoot die ondergedoken zat, kan zij de Raad niet overtuigen vermits niet kan worden aangenomen dat verzoekster niet meer juist weet wanneer zij dergelijk slecht nieuws, die ook een impact heeft op haar ondergedoken echtgenoot, zou hebben vernomen, namelijk voor of na haar vlucht naar Damavand of nog, bij haar vader thuis of op het onderduikadres, indien deze feiten zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Gelet op het feit dat dit nieuws haar (nog) bewust(er) maakte van de ernst van haar situatie en bijgevolg ook die van haar echtgenoot, kan haar verweer dat haar man zich niet onder de gearresteerden bevond en haar zorgen enkel gingen naar haar ondergedoken man, dan ook niet overtuigen.

2.4.3. Verzoekster legde ook incoherente verklaringen af over het tijdstip waarop de docent L. werd gearresteerd. Zo preciseerde zij de ene keer dat L. ongeveer twee dagen voor 28/6/1388 (19 september 2009) gearresteerd werd (CGVS, gehoor I, p. 14) terwijl zij tijdens het tweede gehoor niet meer in staat bleek te zijn om bij benadering aan te geven hoeveel tijd voor 28/6 L. werd gearresteerd (CGVS, gehoor II, p.6).

Bovendien stroken deze verklaringen niet met de informatie in het artikel van 'Reporters without borders' dat door verzoekster werd neergelegd bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en waaruit blijkt dat ene S. L. op 17 juni 2009 werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 21). Immers, in zoverre al aangenomen kan worden dat deze S. L. - een journalist volgens het artikel - werkelijk verbonden zou zijn geweest aan het kunstatelier van verzoeksters echtgenoot, blijkt uit dit artikel, zoals correct gesteld in de bestreden beslissing, het volgende: " (...) *waaruit blijkt dat L.(...) niet in september 2009, maar al op 17 juni 2009, i.e. vlak na de presidentsverkiezingen en meer dan twee maanden voor de arrestaties van 28/6/1388, gearresteerd werd.*" De Raad is van oordeel dat verzoekster een artikel van Reporters without Borders gebruikt teneinde de asielinstanties te overtuigen van haar relaas. Verzoeksters verschillende verklaringen zijn in hun geheel genomen incoherent en ongeloofwaardig, en de arrestatie van een journalist S.L. in een totaal andere tijdsspanne dan de voorgehouden gebeurtenissen van verzoekster (juni-september), getuige het door haar neergelegde artikel, wijzigen niets aan het oordeel van de Raad, dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters opgediste relaas.

2.4.4. Daarenboven blijkt verzoekster ook geen informatie te kunnen geven over de stand van de juridische procedure van de arrestanten. Dit gebrek aan kennis en interesse over de voortgang van dit "zwaar juridisch dossier", ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Dit klemmt des te meer nu verzoekster stelde dat haar oom als onderzoeksrechter werkte. Aan haar bewering dat ze geen contacten met Iran meer onderhoudt, kan zoals in de bestreden beslissing gesteld, geen

geloof worden gehecht omdat zij er enerzijds in slaagde identiteitsdocumenten uit Iran te laten overbrengen en haar schoonbroer contacten met het thuisfront onderhoudt, en zij anderzijds wel een facebookaccount heeft, hetgeen zij eerst ontkende en pas bij confrontatie met haar account toegaf. Haar verschooning hiervoor dat dit profiel werd aangemaakt door een kennis en dat haar technische kennis hierover zeer beperkt is, belet haar niet om via dit medium contact te onderhouden met haar familie. Hoe dan ook, verzoekster heeft nog contact met Iran, getuige de identiteitsdocumenten, zodat niet aanvaardbaar is dat zij de actuele stand van zaken niet kan toelichten indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten.

2.4.5. Dat zij zich niet hoeft te herinneren welke documenten in beslag werden genomen en zij enkel met zekerheid weet dat er documenten werden in beslag genomen, volstaat niet om de tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, zoals toegelicht in de bestreden beslissing, te verschoenen. Ook haar tegenstrijdige verklaringen omtrent de vraag of zij de originele convocaties gezien heeft, worden niet weerlegd met het herhalen van één versie van de feiten, met name dat zij aanvankelijk dacht dat zij de originelen had gezien maar dit nadien kopieën bleken te zijn. Het vasthouden aan één versie doet immers geen afbreuk aan de andere verklaringen die zij aflegde, met name dat haar vader haar de originele convocaties had laten zien in Iran (CGVS, gehoor I, p. 8) en anderzijds dat zij nooit de originele convocaties gezien heeft en dat zij via een reiziger kopieën van de convocaties ontvangen had (CGVS, gehoor II, p.10.).

Hoe dan ook, wat de convocaties betreft wijst de Raad erop dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Dit geldt des te meer nu uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (CEDOCA-antwoorddocument IR2011-003w van 7 maart 2011) blijkt dat *“Cedoca (...) van begin 2002 tot begin 2011 jaarlijks verschillende juridische documenten uit Iran (heeft) voorgelegd aan twee vertrouwensadvocaten in Iran. Uit deze authenticatie bleek dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren”*.

2.5. De Raad stelt verder vast dat verzoekster de motieven wat betreft haar deelname aan één betoging in België en haar overige neergelegde documenten niet weerlegt, zodat deze door de Raad gehandhaafd worden.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu het asielaanvraag niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoekster in ondergeschikte orde verzoekt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, doch dat zij geen concrete elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover zij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielaanvraag, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoekster zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er worden in het administratief dossier geen andere elementen ontwaard die de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigen.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS